

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

03 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Elena Covalenco

Ion Guzun

Iurie Diaconu

judecând în ședință, fără participarea părților, recursul ordinar declarat de avocatul Timotin Lilian în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 februarie 2018, pe cauza penală în privința lui

Sidorov Roman xxxx,

Termenul de examinare a cauzei:

- instanța de fond: 31.05.2017 - 01.12.2017;

- instanța de apel: 09.01.2018 - 27.02.2018;

- instanța de recurs: 30.05.2018 - 03.07.2018,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 01 decembrie 2017, Sidorov Roman a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 171 alin. (1) Cod penal la 4 (patru) ani închisoare;

- art. 172 alin. (1) Cod penal la 4 (patru) ani închisoare;

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial, inculpatului i s-a stabilit pedeapsă definitivă de 6 (șase) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

A fost respinsă ca neîntemeiată solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizelor din contul inculpatului în beneficiul statului.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a reținut că, la 14 decembrie 2016, aproximativ la ora 14.30, Sidorov Roman aflându-se în apartamentul nr. xxxx, din blocul locativ situat pe str. xxxx, com. xxxx, mun. xxxx, împreună cu xxxx, și având scopul satisfacerii poftelor sexuale, prin constrângere fizică și psihică, contrar voinței ultimei, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra, a întreținut cu cea din urmă un raport sexual, în rezultat provocându-i dureri fizice și prejudiciu moral.

Tot el, aflându-se în apartamentul nr. xxxx, din blocul locativ situat pe str. xxxx, com. xxxx, mun. xxxx, având scopul satisfacerii poftii sexuale în formă perversă, aplicând constrângerea fizică și psihică, profitând de imposibilitatea persoanei de a se apăra, contrar voinței lui xxxx, a întreținut cu ultima un raport sexual în formă perversă, provocându-i dureri fizice și prejudiciu moral.

3. Nefiind de acord cu sentința avocatul Lilian Timotin în numele inculpatului a declarat apel, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare.

În motivarea acestuia avocatul a invocat că:

- instanța de fond făcând o apreciere juridică a elementelor componentelor de infracțiuni imputate lui Sidorov Roman, nu a descris prin ce probe s-au confirmat aplicarea violenței fizice și psihice, imposibilitatea victimei de a opune rezistență, or, declarațiile părții vătămate nu dovedesc faptul aplicării violenței, iar certificatul medical de dezabilitate seria CN xxxx, nu dovedește cu certitudine calificativele necesare la existența violului și acțiunilor violente cu caracter sexual (imposibilitatea victimei de a se apăra), chiar în coraport cu raportul de expertiză medico-legală nr. 6362 din 30 01.2017, potrivit căreia vechimea actului sexual, nu a fost posibil de stabilit, iar leziunile corporale menționate de acuzare nu au fost depistate, ceea ce trezește dubii, referitor la aplicarea violenței și imposibilitatea de a se apăra, presupuneri care au fost ignorate de instanța de fond, ba chiar tratate în defavoarea inculpatului;

- instanța de fond făcând apreciere juridică referitor la manifestarea acțiunilor perverse în componența de infracțiune al art. 172 alin. (2) Cod penal, nu a determinat totuși, care din cele indicate au fost posibil realizate de către inculpat asupra victimei, în părerea acuzării, calificative care nici nu au fost indicate în învinuire sau susțineri, cu toate că victima a declarat contradictoriu aceste acțiuni. Și la acest capăt de învinuire cu referire la acțiunile perverse, instanța de fond a ignorat dubiile invocate de apărare, concluzionând eronat că nu și-au găsit confirmare în materialele cauzei, ne cătând la faptul că, la urmărirea penală partea vătămată a declarat unele circumstanțe, iar la judecată altele, având în vedere acțiuni perverse, ce nu s-a confirmat nici prin rapoartele de expertiză medico-legală și biologică;

- contradictorie este și constatarea instanței cu referire la antecedentele penale stinse ale lui Sidorov Roman, în coraport cu faptul că, în cadrul cercetării judecătorești, instanța a indicat că antecedentele penale ale inculpatului nu sunt stinse, în acest sens ne fiind prezentate date care ar întemeia concluzia instanței la prelungirea măsurii preventive, invocarea faptului că Sidorov Roman are antecedente penale;

- atât organul de urmărire penală cât și instanța de judecată au refuzat efectuarea expertizei suplimentare, solicitată de apărare, în vederea posibilității stabilirii dacă urmele de sânge puteau proveni și de la martorul Constandache Viorica, care are aceiași grupă sangvină ca și victima. Totodată, în încheiere s-a indicat eronat faptul că

Sidorov Roman a susținut cererea apărătorului, pe când acesta la ziua de 10.10.2017 a refuzat să participe în ședință (vol. III, f.d. 152);

- instanța a refuzat neîntemeiat ridicarea informației cu caracter personal, prin intermediul Procuraturii Generale, de la administrația rețelei de socializare ok.ru, motivând banal că apărarea nu a dovedit faptul că este în imposibilitate de a obține această informație;

- învinuirea imputată lui Sidorov Roman este una formală, incertă și contrară cerințelor art. 281 alin. (2) Cod de procedură penală, ne fiind specificate mijloacele și modul de săvârșire a infracțiunii și consecințele ei, caracterul vinei, motivele și semnele calificative pentru încadrarea juridică a faptei, acuzatorul limitându-se doar la indicarea dispozitivului articolelor incriminate și atât procurorul, cât și instanța nu au specificat cauzele care au împiedicat-o pe victimă să opună rezistență și prin ce metode i s-a aplicat violența fizică, ne cătând la faptul că acestea sunt calificativele de bază ale învinuirii aduse;

- instanța urma să de-a o apreciere critică declarațiilor părții vătămate xxxx, care sunt contradictorii și incerte, ce se confirmă și prin faptul că la examinarea medico-legală a acuzat dureri pe stânga, iar în declarațiile făcute în fața instanței acuza dureri pe dreapta, pe întreaga perioadă de la comiterea faptei presupuse și nu putea să-și întemeieze soluția doar pe această probă, care vine în contradicție cu principalul instrument probatoriu - expertiza medico-legală, ce nu atestă leziuni pe corpul victimei sau urme de raport sexual;

- . instanța a manifestat o imparțialitate, în raport cu aprecierea declarațiilor martorului Bobeico Ludmila, pe care în cadrul cercetării judecătorești o prezenta mereu ca persoană de încredere a victimei, reprezentant legal al victimei, aceasta fiind și ea cointeresată în acuzarea lui Sidorov Roman având în vedere declarațiile excesive date în instanța de judecată cu lux de amănunte, de parcă a fost la fața locului, pe când la urmărirea penală acestea au fost destul de succinte și generale (Vol. I, f.d. 30 și 197), acestea urmând a fi apreciate chiar critic de către instanță, dar nu puse la baza acuzării, or, anume prin declarațiile martorului Bobeico Ludmila, se constată că victima xxxx suferă de boli pe care nu le avea până la incident (Vol. I, f.d. 197), ceea ce atestă necesitatea efectuării expertizei complexe, cu antrenarea experților în domeniul dermatovenerologiei.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 februarie 2018, a fost respins apelul declarat, ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. Instanța de apel a reținut că Sidorov Roman fiind prezent la primele ședințe de judecată, ulterior a refuzat escortarea în ședințe, invocând diverse motive, deși era apt de a participa la examinarea cauzei conform proceselor-verbale de refuz ale deținutului pentru deplasare la judecată, astfel că instanța reținând cont de practica judiciară în domeniul dispunerii aducerii forțate în ședințele de judecată a inculpaților arestați, ghidându-se de jurisprudența CEDO conform căreia este dreptul inculpatului arestat de a alege dacă dorește să participe la propriul proces judiciar și rigorile art. 321 alin. (2) pct. 2)

Cod de procedură penală, a dispus judecarea cauzei în absența acestuia, apreciind refuzul inculpatului drept unul neîntemeiat, având în vedere că la ședințele anterioare instanța a explicat inculpatului că în caz dacă va refuza să fie escortat în instanța de judecată și medicul penitenciarului va constata că este apt de a participa, instanța nu va mai dispune aducerea forțată a acestuia în ședință, având în vedere dreptul inculpatului de a alege dacă dorește sau nu să participe la propriul proces judiciar.

În continuare, Colegiul a menționat că, la pronunțarea sentinței instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpatul a săvârșit infracțiunile incriminate, iar vina acestuia se confirmă prin declarațiile părții vătămate, a martorilor Bărbuță Sergiu, Bobeico Ludmila, precum și prin materialele administrate la cauza penală și anume, raportul de expertiză judiciară nr.6362 din 30 ianuarie 2017, conform căruia la examinarea medico-legală ginecologică s-a depistat ruptura himenală, probă care coroborează cu sângele depistat pe plapume.

Relevant în acest sens este și faptul că constrângerea fizică și psihică și-a găsit confirmare deplină și prin certificatul de dezabilitate și capacitate de muncă, seria CN nr.xxxx, care confirmă gradul de dezabilitate sever al părții vătămate, de care fapt a profitat inculpatul Sidorov Roman în satisfacerea poftelor sexuale.

Colegiul a menționat că, nu pot fi reținute și apreciate ca fiind întemeiate argumentele invocate de apărător, în partea în care a solicitat suspendarea executării sentinței de condamnare de către inculpatul Sidorov Roman, or, argumentele invocate de apărător se referă la încheierile de aplicare/prelungire a măsurii preventive, care, după cum urmează din materialele cauzei au fost examinate de către instanța de recurs, deci au constituit obiectul de studiu al instanței ierarhic superioare, mai mult, măsura preventivă în speță a fost stabilită deja prin sentința adoptată pe caz, odată cu soluționarea fondului cauzei, din care considerent, încheierile emise în instanța de fond, referitor la măsura preventivă, nu mai produc efecte juridice.

De asemenea, nu au fost reținute argumentele apărării bazate pe necesitatea efectuării expertizei complexe, pe baza documentelor medicale, în vederea stabilirii dacă partea vătămată și condamnatul sufereau de boli venerice la ziua presupusei fapte sau la ziua examinării medicale, având în vedere și faptul că Sidorov Roman a fost reținut la 22.12.2017, unde a fost supus examinării medicale, numirea expertizei psihiatrico-psihologică în vederea stabilirii imposibilității victimei de a opune rezistență, numirea expertizei biologice suplimentare cu cercetarea probelor sangvine ale Vioricăi Costandache în raport cu urmele depistate la fața locului, emiterea unei încheieri în vederea ridicării convorbirilor efectuate între partea vătămată xxxx și inculpat efectuate prin intermediul rețelei de socializare ok.ru, or, Colegiul a indicat că au fost oferite răspuns la întrebările necesare soluționării cauzei penale și anume, a fost anexat și cercetat certificatul de dezabilitate și capacitate de muncă, seria CN nr.xxxx, care confirmă gradul de dezabilitate sever al lui xxxx, fapt care confirmă imposibilitatea de a se apăra, de care fapt a profitat Sidorov Roman, a fost dispusă efectuarea expertizei judiciare, iar prin

raportul de expertiză judiciară nr.6362 din 30 ianuarie 2017, la stabilirea examinării medico-legală ginecologică s-a depistat ruptura himenală și din motivul adresării târzii la examinarea medico-legală și prezenței maladiei existenței cu hiperemie pronunțată și sectoare erozive, de stabilit timpul producerii rupturii himenale depistate nu este posibil. La examinarea medico-legală leziuni corporale nu s-au depistat, iar la examinarea medico-legală la nivelul organelor genitale și regiunea anală leziuni corporale nu au fost depistate.

În partea stabilirii pedepsei, Colegiul a indicat că prima instanță a ținut cont de toate circumstanțele privind individualizarea pedepsei și anume, de caracterul prejudiciabil al infracțiunii, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, de persoana acestuia, de comportamentul lui de până la comiterea infracțiunii și după aceea, de faptul că nu și-a recunoscut vina, gravitatea infracțiunilor săvârșite, că au fost comise două infracțiuni mai puțin grave, faptul că nu figurează la evidența medicului narcolog și psihiatru, anterior a fost condamnat de mai multe ori, antecedentele penale fiind stinse, or, prin sentința Judecătorei Drochia din 10 aprilie 2013, inculpatul a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c) Cod penal, cu aplicarea art. 34 alin. (2) și art. 82 Cod penal, la pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu executare în penitenciar de tip închis, cu amendă în mărime de 10000 lei.

Astfel, Colegiul a indicat că prima instanță just a stabilit că antecedentul penal este stins, deoarece certificatul prezentat de acuzatorul de stat privind neachitarea de către inculpat a amenzii a fost eliberat de Biroul de probațiune în anul 2012, însă, potrivit certificatului eliberat de către Penitenciarul nr. 1 Taraclia în anul 2014, se atestă că Sidorov Roman a fost eliberat din locurile de recluziune la 26.09.2014, după executarea deplină și integrală a pedepsei.

Mai mult, antecedentele penale ale inculpatului sunt stinse, însă faptul că acesta a fost condamnat anterior în repetate rânduri, ultima dată executând pedeapsa închisorii cu executare (2 ani), instanța a menționat că inculpatul nu a făcut concluziile necesare și corectarea acestuia poate avea loc doar în condiții de penitenciar, fiindu-i întemeiat stabilită pentru fiecare infracțiune pedeapsa de 4 ani închisoare, cu aplicarea art.84 alin.(1) Cod penal.

5. Împotriva deciziei a declarat recurs ordinar avocatul Timotin Lilian în numele inculpatului, prin care solicită casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare.

În motivarea recursului avocatul a invocat motive identice celor din cererea de apel, indicând suplimentar că:

- instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor menționate în apel și nu a dat apreciere probelor prezentate de apărare, care coroborează cu declarațiile inculpatului, a martorilor Costandachi și Barbuța, care infirmă veridicitatea declarațiilor victimei și confirmă denunțul calomnios, cu scopul de a solicita mijloace bănești de la Sidorov Roman;

- la baza învinuirii au stat calificativele „*imposibilitatea victimei de a se apăra și profitând de imposibilitatea victimei de a-și exprima voința*”, însă, instanța de fond în motivarea hotărârii a exclus acest calificativ, constatând totuși că infracțiunile au fost săvârșite cu existența acestuia, eroare care de fapt a fost susținută de instanța de apel, ceea ce atestă neconcordanța motivației cu decizia.

6. Asupra recursului declarat procurorul a depus referință, prin care s-a expus pentru respingerea acestuia, ca fiind neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale.

7. Judecând recursul ordinar și verificând legalitatea hotărârii atacate în baza materialelor din dosar, Colegiul penal lărgit luând în considerație prevederile art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, conchide că acesta urmează a fi respins din următoarele considerente.

Conform art. 424 Cod de procedură penală, *instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces și numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără însă a i se agrava situația.*

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.*

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Raportând aceste prevederi la speța examinată, Colegiul penal lărgit reține că recursul este depus de avocat în favoarea inculpatului și ca temei de drept s-a invocat art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală.

Colegiul penal reiterează că pct. 6) stipulează că, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.*

În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel urmează să expună succint faptele de săvârșirea cărora inculpatul este declarat vinovat sau a învinuirii sub care a fost pus, fondul apelului, conținutul solicitărilor părților participante în ședința judiciară, argumentele suplimentare, concluzia generală a instanței pe marginea apelului și temeiurile de fapt și de drept, motivele adoptării soluției respective, să se pronunțe asupra tuturor motivelor indicate în apel, precum și dispozitivul deciziei trebuie să corespundă concluziilor făcute de instanță în partea descriptivă.

Astfel, instanța de recurs constată că argumentele recurentului, formulate în temeiul statuat la pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, nu-și găsesc confirmare, or, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, dispozitivul deciziei fiind concordant motivării soluției și clar expus. În situația respectivă, decizia instanței de apel recurată fiind în corespundere cu prevederile art.417 alin.(1) Cod de procedură penală.

Verificând argumentele recursului, în raport cu actele cauzei și decizia instanței de apel, Colegiul constată că, instanța și-a motivat decizia în conformitate cu exigențele stipulate exhaustiv în art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelului declarat de avocat.

Așadar, conform art. 410 alin. (1), 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, este obligată să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, iar rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în prima instanță. Decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea sau respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției respective.

La fel, Colegiul lărgit reține că, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și conform materialelor din dosar, ajungând la concluzia corectă că sentința urmează a fi menținută, soluție expusă desfășurat și argumentat în pct. 4.1. din prezenta decizie.

Asupra celor constatate se impune și mențiunea că, chestiunea de apreciere a probelor dată de instanța de apel, invocată de recurent în cererea de recurs, ține de starea de fapt a cauzei, iar stabilirea acesteia este de competența instanței de fond și apel. Prin urmare, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală prevede că, la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

În aceiași ordine de idei, Colegiul lărgit menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută pe baza probatoriului administrat și a concluzionat corect ca aceasta se circumscrie încadrării juridice în baza art. 171 alin. (1) și

art. 172 alin. (1) Cod penal, potrivit căreia Sidorov Roman a fost recunoscut vinovat și condamnat.

Mai mult, din materialele dosarului rezultă, că instanța de apel la examinarea cauzei, a ținut cont în deplină măsură de prevederile art. 27, 99 - 101 Cod de procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele administrate, le-a verificat minuțios, dându-le o reapreciere proprie, justă, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, care în ansamblul lor au confirmat vinovăția inculpatului.

La fel, Colegiul lărgit reține că, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel judecând apelul a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor administrate la caz, ajungând la concluzia că sentința urmează a fi menținută. Or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată, instanța de apel a dat răspuns la toate argumentele invocate de avocat, specificând motivele pe care și-a întemeiat soluția adoptată, la caz, de respingere a apelului.

Referitor la eroarea prevăzută în pct. 8) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când în acțiunile inculpatului nu au fost întrunite elementele infracțiunii*, Colegiul reiterează că nici acest temei nu și-a găsit confirmare la judecarea cauzei, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de către recurent.

Eroarea gravă de fapt trebuie înțeleasă în sensul atribuit de legislator în art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală și anume stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor. Eroarea gravă de fapt trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt.

Pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fie influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte, să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Sub aspectul situației de „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

Astfel, verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal lărgit reține, că starea de fapt reținută și de drept apreciată de către instanța de apel,

concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relatate și examinate în cuprinsul hotărârii atacate.

De asemenea, Colegiul penal lărgit constată, că temeiurile la care se referă autorul recursului nu sunt aplicabile din punctul de vedere al prezentei erori de drept care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel, iar argumentele invocate nu pot servi temei de desființare a unei hotărâri întemeiate, deoarece instanța de apel a constatat și motivat decizia sa și corect a menținut sentința instanței de fond prin care Sidorov Roman a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 171 alin. (1) și art. 172 alin. (1) Cod penal.

Prin urmare, instanța de apel analizând cumulul de probe administrate la cauza penală corect a menținut constatarea în acțiunile inculpatului a vinovăției sub formă de *intenție directă*, cu prezența acțiunii principale a violului și anume, raportul sexual și satisfacerea poftii sexuale în forme perverse *însoțite de imposibilitatea părții vătămate xxx de a se apăra ori de a-și exprima voința*, ceea ce reprezintă prezența *laturii subiective și a laturii obiective* a infracțiunilor prevăzute la art. 171 alin. (1) și art. 172 alin. (1) Cod penal.

În context, Colegiul respinge ca fiind neîntemeiat și declarativ motivul recurentului precum că, la baza învinuirii a stat calificativele „*imposibilitatea victimei de a se apăra și profitând de imposibilitatea victimei de a-și exprima voința*”, însă instanța de fond în motivarea hotărârii a exclus acest calificativ, constatând totuși că infracțiunile au fost săvârșite cu existența acestuia, eroare care a fost susținută de instanța de apel, or, *imposibilitatea victimei de a se apăra ori de a-și exprima voința* nu este un calificativ, ci reprezintă o acțiune adiacentă, cu caracter alternativ și care face parte integrantă din fapta prejudiciabilă a infractorului.

Întru confirmarea celor constatate, instanța de apel corect a pus la baza soluției declarațiile părții vătămate și a martorilor Bărbuță Sergiu și Bobeico Ludmila, care confirmă învinuirea adusă inculpatului și totodată, se respinge și nu-și găsește confirmare versiunea avocatului precum că instanța nu a dat apreciere probelor prezentate de apărare care coroborează cu declarațiile inculpatului și a martorilor Costandachi și Barbuța și care infirmă veridicitatea declarațiilor victimei și confirmă denunțul calomnios, cu scopul de a solicita mijloace bănești de la Sidorov Roman, or, acțiunile prejudiciabile ale inculpatului au fost demonstrate prin probele prezentate de partea acuzării și anume, certificatul de dezabilitate și capacitate de muncă, care adevărește gradul de dezabilitate sever al părții vătămate, ceea ce demonstrează și imposibilitatea de apărare a acesteia, și raportul de expertiză judiciară nr.6362 din 30.01.2017, potrivit căruia la stabilirea examinării medico-legală ginecolgică s-a depistat ruptura himenală, însă din motivul adresării târzii la examinarea medico-legală și prezenței maladiei existenței cu hiperemie pronunțată și sectoare erozive, de stabilit timpul producerii rupturii himenale depistate nu este posibil.

Reieșind din cele expuse, Colegiul consideră vădit neîntemeiate argumentele avocatului privitor la încălcarea drepturilor inculpatului prevăzute de art. 6 CEDO,

instanța de apel respectând toate exigențele legii în acest sens, adoptând o hotărâre legală și argumentată sub acest aspect.

Rezumând aceste constatări, Colegiul atestă corectitudinea concluziei instanței de apel, care a examinat prezenta cauza penală fără careva abateri de la normele de procedură și corect a apreciat probele cercetate sub toate aspectele, iar în hotărârea adoptată a realizat o justă interpretare și aplicare a normelor de procedură penală, decizia adoptată fiind întemeiată și riguros argumentată, faptelor comise de inculpat i s-a dat o încadrare juridică corectă, motivarea soluției fiind bazată pe probele administrate în cadrul procesului penal și verificate în ședința de judecată a instanței de apel.

Prin urmare, Colegiul lărgit apreciază criticile avocatului ca fiind vădit neîntemeiate, dat fiind că instanța de apel a respectat exigențele prevăzute de art. 414 Cod de procedură penală și a judecat conform legii cauza penală în privința lui Sidorov Roman, în fapt și în drept, ceea ce impune incontestabil concluzia de respingere a recursului ordinar, ca inadmisibil, cu menținerea deciziei instanței de apel.

8. În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de avocatul Timotin Lilian în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 februarie 2018, pe cauza penală în privința lui Sidorov Roman, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 31 iulie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Elena Covalenco

Iurie Diaconu

Ion Guzun